

ioana geacăr - iarna umbrele copacilor sunt verzi
Seria Poezie | Colecția Present | Ediții Sonore

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | copertă: Paul Burcia

© Ioana Geacăr, pentru imaginea de copertă

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEACĂR, IOANA

Iarna umbrele copacilor sunt verzi / Ioana Geacăr. - București: Casa de pariuri literare, 2022

ISBN 978-606-990-452-7

821.135.1

iarna umbrele copacilor sunt verzi

ioana geacăr

casa de pariuri literare

5 pe fereastră intră repetat plânsul unui copil: vreau în brațe
6 lumea acum:
7 pe aici au trecut păsări
8 când adormi:
9 singurătatea devine acceptabilă
10 să țină locul cald
11 se descompune încet
12 în derivă
13 drumul e rupt
14 totul este deja ascuns
15 plus taxa adăugată
16 odată cu mine o fetiță trece printre mese
17 femeia
18 s-a scurs înăuntru
19 scrijelește pune degetul și uită unde ai rămas
20 prin casă
21 cheia
22 într-adevăr
23 de parcă o atingere te-ar sfărâma
24 sau cu îngerul
25 și mai mult
26 decât tine
27 pentru mine
28 alături
29 nu se mai oprește imaginea mentală când beau apă cu
jumătatea de buză anesteziată la dentist e grafică o secțiune
pe verticală jumătate de buză bând din jumătate de pahar
30 dacă pică un fulg
31 victorioasă am tras de ușa glisantă
32 pe furtună
33 mi-e teamă
34 noi
35 umbră
36 fără obiecte

37 din razele prăfoase cum virezi spre dreapta
39 fotografiez întunericul
40 apasă aici. deschide
41 azi lumea
42 în lumină
43 nu știu unde să-l găsesc
44 *** (am ieșit târziu)
45 *** (pescăruș oblic)
46 *** (toate acele femei îmbrăcate în staniol)
47 cât de mult unde se duce durerea când pleacă din om
48 mă uit
49 aici zace ion
50 nimic nu mai apără
51 să nu rămâi captiv
52 strigă pe nume
53 am dezinstalat aplicația
54 eticheta acum: umbră de om în șezut desenată pe perete
deasupra scaunului
(sau mai bine căutându-și lațul?)

pe fereastră intră repetat plânsul unui copil: vreau în brațe
și refuzul tatălui insistent repetat
fiecare în pătrățica din inima lui
să tragi de un cărucior pe țarm
să săruți valurile
să le înfășori pe picioare
îmbrăcăminte să atârne
și să îndemni greutatea interioară să intre în nisip odată cu apa
ce-ți șiroiește
să stai pe loc
să cauți rădăcini
interzisă îmbrățișarea
de fapt
e un urs mare de pluș pe care poți să-l strângi în brațe cât vrei
lumea acum

lumea acum:

pe o bucată curată de cer
caligrafiez încet cu degetul arătător:
pe aici au trecut păsări

pe aici au trecut păsări

după ele
ceața pătrunde din câmp spre oraș pe centură
și prin toate străduțele adiacente
virează un timp spre stânga
apoi se lasă dusă de vânt
un bărbat poartă o haină pe braț ca pe singurul obiect prețios
care îl mai ține în viață
o turistă cu mască și pălărie mov își face selfie
ceața a ajuns în partea medievală a orașului și dă bine în poze
dacă simți că nu mai aparții ține-te întotdeauna de ceva
de un baston umbrelă un trunchi o ramură o frunză smulsă vântului
o plasă
de plapumă îmbrățișeaz-o strâns când adormi

când adormi:

de ce
încă sunt nori numai sub formă de oameni
și animale pe cer
și nu de peturi și obiecte aruncate
ca-n apele de jos?
cât va mai dura transgresarea legendelor contemporane?

dacă închizi ochii
și te strângi în brațe
singurătatea devine acceptabilă

singurătatea devine acceptabilă

stau pe un coș de gunoi pe trotuar
un loc de meditat la viața care a trecut
o țigară mocnită ca prezentul instant
și nicio amintire salvatoare
nu intru în amintiri de fapt decât dacă vreau să țip
a spus cineva că trecutul e balsam
și că vine o vreme când trăiești doar în trecut fiindcă înainte e doar
negru?
un loc din care ai fost expulzat trecutul
prezentul mai rămâne de trăit ca o perfuzie lentă
plânsul n-ar ajuta plânsul poate doborî cu insistența lui de mitralieră
stradă pustie ferestre închise hai pot să țip acum
inima e o monedă veritabilă cap pajură
dar tocmai a scăpat prin grilajul unei guri de canal
sufletul trage de ea înapoi în piept
nu poate decât să mimeze bătaile
să țină locul cald